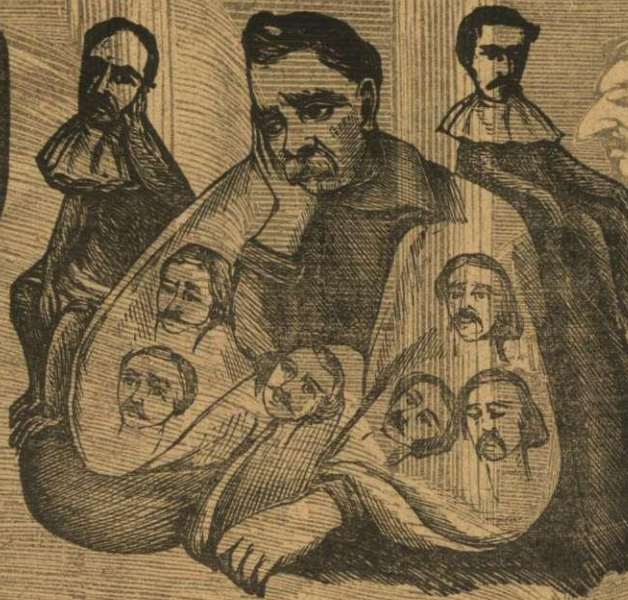

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Εν Ἀθῆναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 6.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 16, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΟΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 30.
 Δικαστικῶν καταγεγραμμένων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιτοχᾶς ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προτερηροῦται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΛΑΜΙΟΥΣ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐν Καλάμαις φίλων, γνωρίμων καὶ συγγενῶν μᾶς ἀποτεινόμενοι πρὸς ἡμᾶς, παραπονοῦμενοι ὅτι ἐν τῇ παρούσῃ περιστάσει, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ μεμφθῶμεν πικρῶς τοῦ προέδρου τῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν σύστασιν Ἐφορείας καὶ Ταμείου ἐν Μεσσηνίᾳ, κοιμώμεθα ὑπὸν γήθουμον, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῶν ὄσων ἔλαβον χώραν παροτρύνουσι δ' ἡμᾶς ὅπως λύσωμεν τὴν σιωπὴν καὶ ἐπέλωμεν θρασεὶς κατὰ τοῦ κ. Κουμουندούρου. Ἐχουν πληρῆς δίκαιον οἱ συμπολίται ἡμῶν Καλάμιοι νὰ διαμαρτύρωνται καὶ διαρρηγνύωσι τὰ ἱμάτιά των, ἀφοῦ διήνοιξε τοὺς ὑπνώτατους ὀφθαλμοὺς των ἔκτακτόν τι παράστημα τοῦ δευτέρου διασήμευ ἀνδρὸς τῶν Καλαμῶν κ. Δαγρε, ὅστις δολίως ἀπέδωσε τὴν σιωπὴν μᾶς εἰς τὴν ἐπήρειαν ἄλλης αἰτίας. Ἡμεῖς καυχώμενοι ὅτι ἐν παντὶ καιρῷ καὶ διὰ παντοίων τρόπων ἐπεδιώξαμεν καὶ ἐπιδιώκομεν τὰ συμφέροντα τῆς ἐπαρχίας μᾶς, λέγομεν τὰ

ἑξῆς εἰς τοὺς συμπολίτας μᾶς Καλαμίους. Ὁ κ. Κουμουندούρος ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς ἐπαρχίας Μεσσηνίης εἶνε ἄξιος πολλῶν ἐπαινῶν, διότι πατριωτικῶς μεριμνᾷ περὶ τῶν συμφερόντων καὶ ἀναγκῶν τοῦ τόπου, καὶ παντοιοτρόπως προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀσπλήσῃ, δὲν παύει ὅμως νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὴν ἐπαρχίαν Καλαμῶν, ὡς ἐμπληροσθημεν περὶ τούτου ἰσοίσις ὀφθαλμοῖς. Μεταβάλλτες προχθές, συνεβία τῶν ὄσων ἐκ Καλαμῶν μᾶς ἔγραψαν, μετὰ τῶν βουλευτῶν Καλαμῶν κ.κ. Περρωτοῦ καὶ Κάρτωνα εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν ὅπως παραστήσωμεν εἰς τὸν πρόεδρον τὰ δίκαια παράπονα τῶν Καλαμίων, καὶ ἐπιμύτως ζητήσωμεν τὴν κατασκευὴν τῆς λιθίνης γεφύρας τοῦ ποταμοῦ Δαφνῶνος καὶ τὴν ταχεῖαν ἐκτέλεσιν ἄλλων ἔργων, ἐμάθομεν παρ' αὐτοῦ ὅτι διετάχθη ἡ κατασκευὴ τῆς γεφύρας, εὐρίσκειται δὲ ὑπὸ σκέψιν ἂν θὰ κατασκευασθῇ ἡ ὁδὸς ἀπὸ Καλαμῶν μέχρι Ἀλμυροῦ, ἡ δὲ ἐν τείχος τοῦ ποταμοῦ. Τὸν παρεκαλέσαμεν νὰ κατασκευασθῶσι καὶ τὰ δύο ταῦτα, μᾶς εἶπε δὲ ὅτι

κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ σκέψιν ἡ ὁδὸς θὰ κατασκευασθῇ ἐντὸς ὀλίγου, ὡς πρὸς δὲ τὴν κατασκευὴν τοῦ τείχους θὰ κληθῇ πρόνοια βραδύτερον. Ἄς παύσωσιν ὅθεν οἱ συμπολίται ἡμῶν Καλάμιοι νὰ κατασέρωνται ἀδίκως κατὰ τοῦ κ. Κουμουندούρου, πειθόμενοι εἰς τὰς ψευδεῖς παραστάσεις καὶ τοὺς ὀλοὺς ἀγρεῖων τινῶν δημοκόπων. Ἡμεῖς δὲν εἰμεθα φίλοι τῆς παρουσῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' οὔτε θὰ γίνωμεν δὲν δυναμέθα ὅμως καὶ νὰ μὴ ἐπαινέσωμεν πᾶσαν καλὴν τῆς πράξιν. Ἄς μάθωσι δὲ οἱ Καλάμιοι, ὅτι πάντοτε ἐμεριμνήσαμεν καὶ μεριμνῶμεν περὶ τοῦ γενικοῦ καλοῦ ὅσον οὐδ' αὐτοὶ οἱ βουλευταὶ των, τοὺς ὁποίους καθ' ἑκάστην φέρομεν ἀπὸ ὑπουργείου εἰς ὑπουργεῖον, ὑπεκθυμίζοντες αὐτοῖς τὰς πολλὰς ἀνάγκας τοῦ τόπου. Ἡμεῖς κατορθώσαμεν ν' ἀνοιχθῇ τὸ ἐν Καλάμαις Γυμνάσιον, τὸ ὁποῖον κατὰ κακὴν μοῖραν τῆς νεολαίας Καλαμῶν εἶχε περιέλθει εἰς χεῖρας ἀνικάνων καὶ ἀδρανῶν καθηγητῶν, καὶ τὸ ὁποῖον, συνεργείᾳ καὶ χάριτι τοῦ πρῶτου Περικλέους Μαυρομυγᾶλη, ἔμενε κλεισμένον μέχρι προχθές.

ΚΗΡΟ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ.

Κατὰ τοῦ Κοκκίνου ὄλοι βρώμερον ἀνοίγουν στόμα,
 Καὶ τοῦ λέγουσι ὅτι ἔχει ἐρυθρὸν πολὺ τὸ χρῶμα,
 Κ' εἶναι ἄξιος ν' ἀδειάσῃ μιά μπουκάλα ρετσίνα τοῦ,
 Δίχως κἂν σταλαγματίτσα νὰ ἀφήσῃ εἰς τὸν πάτο,
 Καὶ εἰς ἕνα μόνον μῆνα
 Εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ νέτα δέκα πῖθους με ρετσίνα.
 Καὶ νομίζουσι πῶς με ταῦτα ποῦ καθ' ὥρα μου σφουρρίζου,
 Μὲ ἀνάπτουν, μὲ θυμῶνουν, μὲ κοράνουν, μὲ βρίζου,
 Καὶ νομίζουσι πῶς θὰ ἀρῶσθῃς ἢ παιδείᾳ μου καὶ φήμῃ,
 Ποῦ μοῦ δίδει τοῦ Δικαίου ἡ μεγάλη ἐπιστήμη,
 Κ' ἡ λαμπρὰ ἡ Πρωτανεία,
 Ἡ πολλὴ εὐφράδειά μου, καὶ ἡ χρῆσις κ' ἡ παιδεία.

Πλὴν ἂς λέγουσι ὅ, τι θέλωσι, ἡ ἀξία μου δὲν σβύνει.
 Μάλιστα μεγαλειτέρᾳ εἰς ὀλίγο θεὸν νὰ γίνῃ.
 Κι' ἂν δὲν ἔχω εἰς τὰς χεῖρας τὴν ὠραίαν Πρωτανείαν,
 Πάλιν Κόκκινος θὰ ἡμᾶς καὶ δὲν χάνω τὴν ἀξίαν.
 Τῆς σοφίας ὀθραὶ βράχος,
 Καὶ ὡς Πρωτανὶς ἀκόμη, καὶ ὡς Κόκκινος μογάχος.
 Εἶμαι ἥλιος σοφίας, καὶ τὸ λέγω καὶ τὸ δείχνω...
 Εἶμαι ἄστρον φωτοβολῶν... ομοιάζω μ' ἕνα λύχνον,
 Ποῦ καὶ ἂν δὲν εἶναι λάδι καὶ φτιτύλιον δὲν σβύνει,
 Ἄλλ' ἀνάπτει, καὶ τριγυρῶ φῶς λαμπρὸν καὶ θεῖον χύνει.
 Ἡ σοφία σαρκωμένη
 Εἰς τὴν κεφαλὴν μου μέσα μένει, ἔμεινε, θὰ μένη.
 Μὲ τοὺς Ἐυρωπαίους ὄλους εἰμπορῶ νὰ παίζω ρόλον,
 Κ' εἰς τὰς χεῖρας μου νὰ παίζω μογάχος τὸν κόσμον ὅλον,
 Καὶ κοντὰ εἰς ὅλα τ' ἄλλα νὰ εὐρίσκω μεταλλεῖα,
 Μέσα εἰς τὸν νέον κόσμον, κ' εἰς αὐτὴν τὴν Ζηλανδία,
 Καὶ τοὺς Ἀγγλοὺς νὰ στραβῶνω,
 Κι' ὄλο λίρας τῆς Ἀγγλίας ἔς τὸ κεμερί μου νὰ χῶνω.

Ἡμεῖς ἐνεπαρρησιασμένον τὸν δῆμαρχον Θου-
ρίας κ. Περρῶτην μὲ ὄλα τὰ παρεμυ-
βαλλόμενα ἐμπόδια ἐζήτησα, καθὼς καὶ
ἐζήτησα καὶ ἐπέτυχον τὴν σύστασιν ἑλλην.
σχολείου ἐν τῷ δήμῳ του. Ἡμεῖς προετρέ-
ψαμεν τὸν ἴδιον κ. Περρῶτην νὰ ἐπιμείνη
ὅπως διέλθῃ ἢ ἀπὸ Μεγαλοπόλεως μέχρι
Καλαμῶν ὁδὸς ἐκ τῶν χωρίων καὶ ὄχι ἐκ
τῶν κτημάτων τῆς Θουρίας, ὅπερ καὶ κα-
τόρθωσεν. Ἡμεῖς τέλος νυχθημερόν σκε-
πτόμεθα περὶ τῶν συμφερόντων τῆς ἰδιαι-
τέρας πατρίδος μας, πρὸς τὴν ὁποῖαν τρέ-
φομεν ἀπεριόριστον ἀγάπην. Οὐδόλως φρον-
τίζομεν περὶ διορισμῶν καὶ παύσεων, ὅπως
οἱ κκ. Μαυρομιχάλης καὶ Δαγρέ, καὶ ἀπό-
δειξίς τούτου ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν συγγενῶν
μας διωρίσθη μέχρι τοῦδε. Ἄς παύσωσιν
ὅθεν οἱ συμπολιταὶ μας νὰ φωνασκῶσιν,
ἀφοῦ μάλιστα πολλοὶ ἐξ αὐτῶν γνωρίζουσι
τὸν χαρακτήρα τοῦ κ. Δαγρέ, ὅστις δολίως
προσπαθεῖ νὰ διαβάλλῃ ἀνεξάρτητον πολίτην
εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν συμπολιτῶν του,
καὶ μηχανάται πᾶν ὅ,τι ἀπορρέει ἐκ στρε-
βλῆς διανοίας καὶ ψυχῆς κακεντρεχοῦς καὶ
δυστραμμένης. Τοῦ «Ἀριστοφάνους» τὴν
πορείαν διέπει ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πρὸς τὴν
πατρίδα ἀγάπη· εὐσυνειδήτως ἐξεπλήρωσε
τὸ καθήκον του, καὶ πάντοτε εἶπε τὴν ἀλή-
θειαν ὅσον μαῦρη καὶ ἄν ἦτο. Τοῦτο δύνα-
ται νὰ τὸ ὁμολογήσωσιν οἱ Μαυρομιχάλοι,
οἱ Τζάνναι, οἱ Φλέσσαί καὶ λοιποὶ, τοὺς
ὁποῖους κακὸς δαίμων ἐπεκάθησεν εἰς τὸν
τράχηλον τῶν Καλαμίων. Ἄς ἀγαπῶσι
λοιπὸν οἱ συμπολιταὶ μας ὅπως πάντοτε
τὸν «Ἀριστοφάνην», καὶ ἄς φράττωσι τὰ
ὄντα πρὸς τὰς προτροπὰς χωρικῶν καὶ
κωμικῶν, ἀπὸ τοῦδε δὲ ἄς σκεφθῶσιν περὶ τῆς
ἐκλογῆς νέων ἀντιπροσώπων, ἀξίων νὰ
ἀντιπροσωπεύσωσι τὴν ἐπαρχίαν Καλαμῶν.

Κύριε Δαγρέ!

Τί παθὼν ἤρχισες ἀπὸ τίνος νὰ βομ-
βίζης εἰς τὰ ὦτά μου ὡς κώνωψ; . . Καλὲ,
τί κατέβη εἰς τὴν μεγαλοφυῶν κεφα-
λήν σου καὶ τὰ ἔβαλες μαζὶ μου; Ποῖον
πνεῦμα ἄγαθὸν σὲ παρακινεῖ ν' ἀνοίξης

διαμάχην μετ' ἐμοῦ; . . Νὰ πιστεύσω ἄρα
ὅτι ἐφθόνησες τὴν δόξαν ἢν ἀπέκτησεν ὁ
περιλάλητος Πετράκης Μαυρομιχάλης ἀφ'
ὄτου ὁ «Ἀριστοφάνης» κατέρριψε τὸ προ-
σωπεῖον αὐτοῦ καὶ ἐφάνησαν αἱ ἀσχημίαι
του ἐν ὅλῃ τῇ εἰδεχθεῖ αὐτῶν μορφῇ; Νὰ
ὑποθέσω ὅτι θέλεις νὰ γίνῃς γνωστός καὶ
εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας καὶ εἰς ὅλον τὸν κῶ-
σμον διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν διαβοητῶν
ἄθλων σου; . . Βεβαίως τοιοῦτόν τι δὲν δύ-
νεται νὰ διέλθῃ ποτὲ ἀπὸ τὴν μικρὰν κε-
φαλὴν μου, ὥστε νὰ πιστεύσω μὲ τὰ σωσά-
μου, ὅτι ἐνας ἄνθρωπος, οἷος σὺ, ἔχει ἀ-
νάγκην νὰ γίνῃ γνωστός ἀπὸ ἐμὲ, ἀφοῦ οὗ-
τος ἐπὶ μεσοβασιλείας κατέστη γνωστότα-
τος διὰ τοῦ «Ἰγατο» τῆς Γαλλίας, γελιοιο-
γραφηθεὶς, ὡς ἤρμοζεν εἰς ἕναν καλητάσον
τῆς ἐθνοσυνελεύσεως ἐκείνης. Κάτι ἄλλο
θὰ σὲ ἀναγκάσῃ εἰς τοῦτο· ἀλλ' αὐτὸ θὰ
τὸ εἴπωμεν ἄλλοτε.

Εἰπέ μας ὁμῶς τώρα σὺ, δευτέρου διάσημο
πολιτικὸ ἄνερ τῆς ἐπαρχίας Καλαμῶν, ὅ-
ταν ἀνεγίνωσκες τὸ ὑπ' ἀριθ. 135 φύλλον
τοῦ «Ἀριστοφάνους», εὐρίσκεσο εἰς καλὴν
διανοητικὴν κατάστασιν; μὴ τυχὸν καὶ ἦτο
μετὰ μεσημβρίας; Ἐρωτῶ, διότι ἀμφιβά-
λω ὅτι σὺ ὁ περίνοστος ἀνὴρ ἤθελες
ποτὲ γράφει κατ' ἐμοῦ καὶ πρὸς ἐπαινον
σου, ὅσα παραλογίσματα ἐδημοσιεύθησαν
εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 3344 φύλλον τοῦ «Ἐθνο-
φύλακος». Εὐλογημένη, ἂν ἀνεγίνωσκες
λίαν πρῶτὸν τὸν «Ἀριστοφάνην», καὶ ἐν με-
γάλῃ ψυχικῇ ἀταραξίᾳ, ἤθελες ἶδει ἐν ὀ-
λίγοις ἐκεῖ τὴν εἰκόνα τῶν νῦν ἀντιπροσώ-
πων μας, τῶν ἄλλοτε τοιοῦτων, καὶ τῶν
ἐπιδιωκόντων τὴν θέσιν αὐτήν; ἤθελες ἀ-
κούσει ἀπὸ στόμα ἀνεξαρτήτου καὶ φιλα-
λήθους τὰ ἀσυγχώρητα σφάλματά σου,
καὶ ἤθελες συνεπιθεῖ εἰς τὸ μέλλον. Τὸ νὰ
γράψης ὁμῶς μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ν' ἀπο-
καλῆς κοινούς κατηγόρους νέους, οἵτι-
νες μετὰ παρρησίας καὶ θάρρους ἐλέγχουν
τοὺς ἀναξίους ἀντιπροσώπους τῆς ἐπαρχίας
των, στηλιτεύουν τὰς κακὰς πράξεις τῶν
ἐφιαλτῶν τῆς Πατρίδος των, καὶ ἐπιδιώ-
κουν τὴν ἐκτέλεσιν παντὸς ἔργου καλοῦ καὶ

ἠμφελίμου εἰς τὸν τόπον των, τοῦτο εἶνε
ὄλωσ μικρὸν καὶ ποταπὸν εἰς ἕνα διάσημον
πολιτικὸν καὶ μέγαν ῥήτορα ὡς ὑμᾶς.
Ἄλλὰ δὲν μὲ λέγεις, ἀξιότιμε Δαγρέ,
πῶθεν ἔλαβες τὰς πληροφορίες ὅτι ἐγὼ
δὲν τολμῶ νὰ μεμφθῶ τοὺς νῦν βουλευτάς
μας, διότι θὰ μοὶ ἀφαιρεθῇ τὸ σιτηρέ-
σιον καὶ αἱ ἐλπίδες μου; Μὰ τὴν πολι-
τικὴν σύνεσιν σου, τοῦτο δὲν ἠλίπισα ποτὲ
νὰ τὸ ἀκούσω ἀπὸ ἀνθρώπου ὀπωσδῆθε
ἀντιπροσωπεύσαντα τὴν ἐπαρχίαν μας,
διακριθέντα μεταξὺ τῶν σοφῶν ῥητόρων,
καὶ σώσαντα τὴν πατρίδα ἐν καιρῷ μεγά-
λης καταστρεπτικῆς καταγίδος διὰ τῆς
πολιτικῆς περινοίας του. Ἄν ἄλλος τις
ἔγραφεν, ἤθελον ἀποκαλέσει αὐτὸν ἀναιδῆ
φεύστην καὶ ἀτιμον συκοφάντην! Σὲ δὲ ἐ-
ξαίρω τοῦ κανόνος τούτου. Σὲ προκαλῶ
ὅμως ὅπως ἐντὸς δέκα τὸ πολὺ ἡμερῶν
γνωστοποιήσης δημοσίως τίνα διορισμὸν εἰς
συγγενῆ μου ἕκαμον οἱ κκ. Περρῶτης καὶ
Κάρτσωνας, ἢ τίνα ἄλλην εὐεργεσίαν καὶ
εἰς ἐμὲ αὐτόν, ἢ ποίας ἐλπίδας ἔχω ἀπὸ
αὐτοῦ, ἄλλως δικαιοῦμαι, καὶ Σὲ τὸ προ-
λέγω, νὰ Σὲ ἀποκαλέσω ἐνώπιον ἄλλων
μὲ τὰ ἐπιθετὰ ἅτινα ἀρμόζου εἰς τοὺς δια-
στροφῆς τῆς ἀληθείας. . . . Μάθε ὁμῶς ὅτι
ὁ «Ἀριστοφάνης» ὁσάνκις θέλει νὰ ἐπιδιώξῃ
ῥοσφέτια, ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ τὰ ἐπιτυ-
χῆν μόνος καὶ μὲ περισσοτέραν ἰκανότητά
τῆς ἰδικῆς σου καὶ τῶν ἄλλων.
Εἰς τὰς ἄλλας φωνασίας σου εἶνε ὄλωσ
περιττὴ πᾶσα ἀπάντησις, καθόσον ἡ ἐπαρ-
χία μας γυνωρίζει ὁποῖα καὶ ὁπόσα καλὰ
προὔξεν ἡγεῖται αὐτῇ ὡς ἀντιπρόσωπός της.
Τὰ δὲ πρακτικὰ τῆς ἐθνοσυνελεύσεως εἰς
τὰ ὁποῖα παραπέμπεις τοὺς πάντας, μαρ-
τυροῦν τὰ ἐναντία τῶν ὅσων σὺ ἰσχυρίζεσαι.
Σὲ συμβουλεύω δὲ—καὶ ἀκουσον τὴν
συμβουλὴν νέου, οὔτινος ἡ καρδία φλέγε-
ται ὑπὸ ἀκραιφνοῦς πατριωτισμοῦ, καὶ δὲν
δειλιᾷ ἡ ψυχὴ του ἐνώπιον οὐδενὸς ἐφιαλ-
του καὶ προδότου, ἔςω καὶ ἂν οὗτος ἔχη τὰς
χειρὰς αἱματοφύρτους καὶ τὴν καρδίαν κα-
τάστικτον δολοφονίῶν,— νὰ παύσης τοῦ ν'
ἀπειλῆς διὰ τοῦ δικαστηρίου τοὺς ἀνθρώ-

πους ἐκείνους, οἵτινες δημοσιογραφικῶς
ἐκπληροῦν τὸ καθήκον των, ὅσον σὺ δὲν
ἐξεπλήρωσες ἄλλοτε τὰς ἐντολὰς καὶ τὰς
προσδοκίας τῶν ἐκλογέων σου, διότι τὸ δι-
καστήριον, ὁ κοινωνικὸς οὔτος καθρέπτης,
θὰ φέρῃ ἐπισήμως εἰς φῶς ὅσα ἤδη καλύ-
πτει ὁ χρόνος φοβερὰ ἐγκλήματά σου, τὰ
ὁποῖα εἰς συνδημότης σου μοχθηρὸς θὰ
δημοσιεύσῃ εἰς τὸ προσεχές φύλλον.
Ἄριστοφάνης.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς παρασκευῆς ἡ
Βουλὴ παρεδέχθη ν' ἀναβληθῇ ἐπ' ἄοριστον
ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου νομισματικοῦ συστή-
ματος, καὶ ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ αὐτοῦ ὀρισθῆ-
σεται δι' εἰδικοῦ νόμου. Ὁ κ. Μαυρομαρᾶς
εἰσηγητὴς τῆς ἐπὶ τοῦ κατηγορητηρίου τοῦ
ὑπουργείου Βουλγαρῆς ἐπιτροπῆς, ἀνεγνώ-
σε τὴν ἐκθεσιν τῆς ἐπιτροπῆς, καθ' ἣν 4
μὲν μέλη προτείνουσι νὰ κατηγορηθῶσιν
ἐπὶ ἀντιποίησει ἀρχῆς οἱ πρῶην ὑπουργοὶ
Δ. Βουλγαρῆς, Β. Νικολόπουλος, Ι. Βα-
λασσόπουλος, Δ. Γρίβας, Δ. Τριγγέτας καὶ
Ἰω. Δεληγιάννης, δύο δὲ μέλη παραδέ-
χονται τὴν τοιαύτην κατηγορίαν μὲ τινὰς
ἐπιφυλάξεις, καὶ 3 προτείνουσι νὰ κατη-
γορηθῶσιν ἐπὶ ἀντιποίησει καὶ πλαστο-
γραφίᾳ.

Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς χθὲς ἐγένοντο
συζητήσεις ἐπὶ διαφόρων νομοσχεδίων.

— Ὁ τμηματάρχης τῶν δημοσίων ἐρ-
γων, ὁ καὶ πρόεδρος τῆς κεντρικῆς ἐπιτρο-
πῆς τῆς ὁδοποιίας κ. Σκαλιστήρης κακίς-
ην κάμειν χρῆσιν τῶν διαφόρων εἰδικῶν κεφα-
λαίων, καὶ ἰδίως τῶν κεφαλαίων τῆς ἐπαρ-
χιακῆς καὶ ἐθνικῆς ὁδοποιίας, διότι, καθὼς
πληροφοροῦμεθα, ὄλα ταῦτα τὰ κεφάλαια
ἐγένοντο κουλουβάχατα. Καταναλίσκει ἀρ-
κετὰς χιλιάδας δραχμῶν καὶ κατασκευάζει
γεφύρας ἐκεῖ ὅπου δὲν ὑφίσταται οὐδεμία
ἀνάγκη τούτων, ἐνῶ διὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα, εἰς
τὰ ὁποῖα πνίγονται οἱ δυστυχῆς ἐπαρχιώ-
ται, οὐδεμίαν πρόνοιαν λαμβάνει, ἀπεναν-
τίας μάλιστα παρεμβάλλει ἀνυπερβλήτα
ἐμπόδια. Εἰς τὰς ἰδίας του θελήσεις ὑπέ-

κων, ὑπηγόρευσε τὴν κατασκευὴν λιθίνης
γεφύρας παρὰ τὸν Ἰλιστὸν ποταμὸν καὶ εἰς
τὴν Φαληρικὴν ὁδὸν, ἐκτὸς τοῦ σχεδίου τῆς
πόλεως, διὰ τὴν ὁποῖαν δαπανηθήσονται ἐ-
πέκεινα τῶν 60 χιλ. δραχμῶν, ὥστε κατ' αὐ-
τὸν τὸν τρόπον ἡ συνοικία Μακρυγιάννη θὰ
λάβῃ μετ' ὀλίγων νέων μεταβολῆν, καὶ με-
γάλα καὶ ἐπαίσθηται ἀποζημιώσεις θὰ φορ-
τοθῶσιν ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ Δη-
μοσίου. Πρὸς τοὺς ἄλλους πληροφοροῦμεθα,
ὅτι ὁ κ. Σκαλιστήρης ἀπέσπασεν ὑποδεεσέ-
ρους ἀξιωματικούς τοῦ μηχανικοῦ διὰ τὰς
ἐργασίας τῆς ὁδοποιίας, προκαλέσας βα-
σιλίστιον διὰ τὴν ἄδελφον ἐπιμισθίῳ ἀνὰ
220 δρ. εἰς ἕκαστον κατὰ μῆνα. Ἐρωτῶμεν
τὸν κ. Σκαλιστήρη ἐπὶ τῇ βάσει τίνος νό-
μου προεκάλεσε τὸ ἥθην διάταγμα καὶ ἐ-
χορήγησεν ἐν ἄβυσσῳ τὸσον πλοῦσιον ἐπι-
μισθίον; — Ἐφ' ἀπάντων τούτων ἐπιστῶμεν
τὴν προσοχὴν τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, διότι
τινὲς τῶν βουλευτῶν θέλουσι ζητῆσαι παρ'
αὐτοῦ λόγον διὰ τὰς σπατάλας τοῦ κ. Σκα-
λιστήρη. Θὰ ἐπανέλθωμεν.

— Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ
κ. Τρικούπη συμπέσαντος λόγου μεταξὺ
αὐτοῦ καὶ τῶν ἀνεξαρτήτων συντακτῶν
τῆς γρᾶίας Παλιγγενεσίας περὶ τοῦ τίνος
ἐκ τῶν δημοσιογράφων ἔλαβον ῥοσφέτια ἐπὶ
τοῦ ὑπουργείου Βουλγαρῆς, ὁ κ. Τρικούπης
εἶπεν εἰς τοὺς ἀνωτέρω συντάκτας, ὅτι καὶ
αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἔλαβον τὸ μερίδιόν των. Εἰς
τοὺς λόγους τούτους τοῦ κ. Τρικούπη οἱ
ἀξιότιμοι συντάκται τῆς Παλιγγενεσίας ἐ-
πιπολήθησαν ἐξ αἰδοῦς, καὶ ἤρχισαν νὰ
διαμαρτύρῶνται μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν
πνευμάτων των· ἀλλ' εὐθὺς ἐμείναν μὲ κε-
χηγνὸτα στόματα καὶ ἔξάρωσαν σ' ἄν βρεγ-
μέναις γάτταις, ἅμα ὁ κ. Τρικούπης,
ἀναγκασθεὶς ἐκ τῶν πολλῶν διαμαρτυρή-
σεων των, εἶδεξεν εἰς ἀπτοὺς σημειώσιν,
ἐκ τῆς ὁποίας φαίνεται ὅτι ἐκ μὲν καταχω-
ρήσεων δημοσίων ἐγγράφων ἔλαβον δραχ-
45, ἐκ δὲ συνδρομῶν 48. Ἰδοῦ, μὰ τὴν ἀ-
λήθειαν, ἀνεξάρτητοι δημοσιογράφοι! Τί
λέγει εἰς αὐτὰ ὁ κ. Ἀγγελόπουλος; ἔτσι
εἶνε; Ντροπὴ, κύρ Γιάννη, ντροπὴ. Ἄλλὰ

καὶ σὺ, κ. Μανουσάκη, ὅστις κατορθώσεις
νὰ διατηρῆς τὸν ἀδελφόν σου δέκαρχον τοῦ
τελωνεῖου Πειραιῶς εἰς ὄλας τὰς κυβερ-
νήσεις, τί ἀποκρίνεσαι εἰς ταῦτα;

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Γαστούνης, ὅτι
οἱ ἀξιότιμοι κκ. Θ. Ἄρβουργ, Γερούσης, Δη-
μακόπουλος καὶ λοιποὶ πολῖται Πατρῶν,
βλέποντες τὰς πολλὰς δυσχερείας καὶ τὴν
καταστροφὴν τοῦ ἐμπορίου, ἣτις ἐπῆρχετο
ἐκ τῆς μὴ συγκοινωνίας τῶν δύο πρωτευ-
ουσῶν Πύργου καὶ Πατρῶν, ἐμπορικῶν
πόλεων τῆς Πελοποννήσου, ἀπεφάσισαν
ἀπὸ κοινοῦ τὴν κατασκευὴν ἀμαξωτῆς ὁδοῦ
ἀπὸ Πατρῶν μέχρι Πύργου, διερχομένης
διὰ Λεγαίων, Γαστούνης κλπ. Οὐδεμία
Κυβέρνησις καὶ οὐδεὶς ἀντιπρόσωπος τῶν
μερῶν ἐκείνων ἐμερίμνησε ποτὲ περὶ τῆς
κατασκευῆς τῆς ὁδοῦ ταύτης, ἐνῶ ἦτο φύ-
σει ἀμαξωτῆ, ἀλλ' ἄφηναν τόσους δυστυχῆς
πολίτας νὰ πάσχωσι μυρία ὄσα καὶ νὰ κα-
ταστρέφῃται ἡ ἐμπορεῖα ἕνεκα τῆς μὴ ὑ-
παρχούσης συγκοινωνίας. Δικαίως λοιπὸν
οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων ἐκφράζου-
σι μυρία εὐγνωμοσύνας εἰς τοὺς ἀνωτέρω
ἀξιότιμους καὶ ἀγαθοὺς πολίτας, πρὸς
τοὺς ὁποῖους ἀπονέμομεν καὶ ἡμεῖς πολὺν
καὶ δίκαιον ἔπαινον.

— Ὁ κ. Χαρισιάδης, ὅστις κατέκλυσε
τὸν κόσμον μὲ τὰς εἰδοποιήσεις του, λέγων
ὅτι κατασκευάζει ἄρτον ἀρίστης ποιότητος
διὰ μηχανῆς, καὶ ὄχι διὰ ποδῶν, ἐνῶ κατ'
ἀρχὰς κατασκευάζε τῶντοντι ἄρτον καλὸν,
ἀπὸ τίνος καροῦ ἤρχισε νὰ κατασκευάζῃ
ἄρτον ἀθλιέστατον, γέμοντα ἄμμου, καὶ
ἄλλων ἀκαθαρσιῶν. Παρακαλοῦμεν τὴν
Ἄστυνομίαν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς
ἐπὶ τοῦ ἄρτου τούτου.

— Ἡ ἀπὸ τῆς βρῦσεως τοῦ Βορρᾶ μέ-
χρι τῆς ὁδοῦ Αἰόλου ἀπόστασις κατέστη
ἀδιάβατος ἕνεκα τῶν πολλῶν ἀκαθαρσιῶν,
αἱ ὁποῖαι συσσωρεύθησαν ἐκεῖθεν. Οὐδ' ὁ
ἀνώτερος τῆς πρωτευούσης δρόμος εὐρίσκε-
ται εἰς τόσον ἀθλίαν καὶ βορβορώδη κατά-
στασιν. Ἐπιστῶμεν τὴν προσοχὴν τοῦ Δι-
ευθυντοῦ τῆς Ἄστυνομίας ἐπὶ τοῦ ἀντικει-
μένου τούτου.

Ἡ ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ.

(Συνέχεια ἴδ. ἀριθ. 136).

Ἐπὶ τοῦ ὀκρίθαντος τούτου κεῖται μία
ἄτελειωτος ζωγραφία, τὸ μαρτύριον τῆς
ἀγίας Κικηλίας· οἱ δῆμοι καὶ τὰ βασανη-
στήρια ἔγειναν, ἀλλὰ λείπει ἡ παρθένος.
Πρέπει σὺ, Σοροσίνη, νὰ γίνῃς αὐτὴ ἡ παρ-
θένος, καὶ θὰ σὲ κάμω νὰ ζῆς διὰ παντός
ἐπάνω εἰς αὐτὴν τὴν εἰκόνα, ἐσὲ καὶ αὐτὰ
τὰ μεγάλα μαῦρα ὀμμάτιά σου καὶ αὐτὰ
τὰ ἄνθη σου.

— Λανθάνεσαι ὁμῶς, Γούλιε· σὺ χρει-
άζεσαι ἄγίαν, καὶ οὐχὶ γυναῖκα τοῦ θεά-
τροῦ· ἔχεις ἀνάγκην ἀπὸ παθήματα καὶ
ἀπὸ φωνᾶς, καὶ ἐγὼ ὁμοιάζω τὸ ἀγαλμα
τῆς ἡδυπαθείας μὲ αὐτὰ τὰ ἄνθη καὶ τοὺς
ἀδάμαντας.

— Αὐτὸ νὰ ἦνε τὸ μόνον ἐμπόδιόν μας.
Εὐθὺς, κάτω αὐτὸς ὁ χρυσὸς καὶ αὐτοὶ οἱ
στέφανοι!

« Ἄλλ' ἐγὼ καὶ πάλιν δὲν εἶμαι ἡ
Χριστιανὴ παρθένος! Κότταξ αὐτὴν τὴν
βασιλικὴν πορφύραν . . . εἶμαι ἡ σύζυγος
τοῦ Ἀσσυρίου.

— Κάτω λοιπὸν καὶ αὐτὴ ἡ πορφύρα,
αὐταὶ αἱ καρφίδες, αὐτὴ ἡ ἀδαμαντίνη πόρ-
πη, καὶ αὐτὴ ἡ χρυσοὶ ζώνη· κόψε τὸν σφιγ-
κτῆρα καὶ τὰς θηλύας!

«Καὶ αἱ χεῖρές του ἐξετέλουν βαναύσως
τὴν ἰδίαν τὴν διαταγὴν,

«— Ἄλλὰ μήπως διὰ τοῦτο θὰ ἦμαι
ὀλιγώτερον κοσμικῆ; μήπως θὰ ὁμοιάζω
περισσότερον τὴν μάρτυρά σου;

«— Οἱ δῆμοι ἔρχονται μὲ ὄλα των τὰ
βασανιστήρια· πόσον ὠραία θὰ φαίνεσαι βα-
σανίζομένη!

«— Πλὴν ἡ πνοὴ τῆς ψυχῆς μου, Γού-
λιε, δὲν πετᾷ εἰς τὸν οὐρανόν, ἀλλ' εἰς τὴν
σκηνὴν τοῦ θεάτρου.

«— Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν μεταφέρῃς
εἰς τὸν Χριστόν· ἰδοῦ οἱ δῆμοι! συλλογι-
σου ὅτι εἶνε αὐτοῦ ἐμπρός σου· ἐξάπλωσε
καὶ τὰς δύο σου χεῖρας διὰ νὰ σὲ ἀλυσ-

δέσου. . . Στάσου! τὴν ἴδου θὰ σὲ πρόσήλω-
σουν εἰς αὐτὸν τὸν στυλόν . . . Φωνάζεις;
κλαίεις; Τὸ ἀλαβάστρινόν σου σῶμα κοκ-
κινίζει ἀπὸ τὰς μαστιγὰς των; . . . Ἄ!
πόσον ὠραία εἶσαι τοιοῦτοτρόπως, πόσον
ὠραία!»

— Μὴ τὴν ἔδεσε τῶντοντι; ἠρώτησε μετ'
ἐκπλήξεως ὁ λοχαγὸς Ἐρρίκος.

«— Ὅχι μόνον τὴν ἔδεσε, ἀλλὰ καὶ τὴν
ἐμαστίγανε σκληρῶς· καὶ τοιοῦτοτρόπως
τὴν ἐζωγράφει ταυτοχρόνως, ὡχρὸς ὡς ὁ
θάνατος, ἔχων τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς
ὠρθωμένας καὶ ἐκτὸς ἑαυτοῦ ἐκ τῆς παρα-
φροσύνης του.

— Ἀθλία γυναῖκα! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιωμα-
τικὸς.

— Εἰπέ μᾶλλον, «ἄθλια ζωγράφει!» Ἐ-
πασχεν ὁ δυστυχῆς χειρότερα ἀπὸ αὐτὴν.
Τὴν εἶχε κάμει μάρτυρα, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος
ἐν τῇ παραφορᾷ του μετεβλήθη εἰς ὑπὴρ-
την τοῦ ἐπάρχου τῆς Ρώμης, καὶ ὑπέλαμ-
βανε πραγματικῶς τὴν Σοροσίνη ὡς ἄγίαν
Κικηλίαν. «Εὐθὺς, ἐφώνησεν, ὁμολόγησον

Καὶ ἂν θέλετε νὰ ὄητε πῶς αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια,
Κι' ὄχι λόγια τοῦ ἀέρος, καὶ ψευτικαῖς, καὶ παραμύθια,
Ἐρωτήσατε, καὶ τότε . . ἄλλ' ἄς ἦνε δὲν μὲ μέλλει . .
Ἡ μεγάλη μου ἡ φήμη εἰς αἰῶνας ὄ' ἀνατέλλη,
Καὶ πολὺ πολὺ ξεπέφτω,
Ἄν σὰς λέγω πῶς τοὺς Ἄγγλους καταδέχομαι νὰ κλέψω.

Τοὺς σοφοὺς, τοὺς νομοθέτας ἐγὼ μόνος τοὺς φωτίζω . .
Ἐγὼ λόγον, νοῦν καὶ κρίσιν σ' ὄλους μ' ἐκπεσμόν δανείζω
Καὶ κατέχω τὴν βαθμίδα τῆς μαθήσεως τὴν πρώτην.
Καὶ ἂν πιάσετε τὸν λόγον ὅπου εἶπα ἔς τὸν Ῥομπότην.
«Ὅλοι τότε θὰ εἶπητε
Πῶς ὁ Κόκκινος δικαίως καὶ δοξάζεται κ' ὑμνεῖται.

Καὶ ἂν ἐρχωμαι ἔς τὸ κ' ἐφί καὶ τραβῶ τὸ βετσίνατό,
Τί νὰ γίνῃ; μήπως πταίω; . . τ' ἀγαπῶ . . ἀνάθεμά το!
Ἐάν ὅταν ἀποφάγω βετσίνα τὸ οὐδὲν βόφρωσ,
Καὶ τὴν ὄρεξιν θὰ χάσω, καὶ εὐθὺς θὰ ἀρρωστήσω.
«Ὅταν ἦμαι μεθυσμένος,
Τότε ἔχω νοῦν καὶ γνῶσιν, τότε εἶμαι σπουδασμένος-

Τὸ κρασί μου δίδει δόξαν, τὸ κρασί μου δίδει φήμην,
Τὸ κρασί μ' ἐμπνέει οἶστρον καὶ μεγάλην ἐπιστήμην.
Ἄν τὰ κόκκινά μου χεῖλη μὲ βετσίνα δὲν τὰ βάψω,
Εἰμπορῶ ἐπικηδείους ποτὲ λόγους νὰ συγγράψω;
Ὡ κρασί μου, ὦ κρασί μου,
Εἰς σὲ ὄλην τὴν σοφίαν χρεωσθεῖ ἡ κεφαλὴ μου.

Καὶ ἂν δύναμιν καὶ γνῶσιν ἀπὸ τὸ κρασί λαμβάνω,
Καὶ τὸ θέλει ἡ ψυχὴ μου, μὴ εἰς τοῦτο ἀμαρτάνω;
Κι' ὁ Δαυὶδ ὁ προφητὰνάξ λέγει ὅτι εὐφροσύνην
Δίδει τὸ κρασί εἰς ὄλους καὶ εὐχάριστον γαλήνην . .
Αὐτὸ μόνον μᾶς εὐφραίνει!

Τοὺς σοφοὺς μωροὺς τοὺς κάμνει, καὶ τοὺς ἀμαθεῖς μωραίνει
Διὰ τὸν λοιπὸν γαυρίζουν κ' ἐναντίον μου φωνάζουν,
Καὶ μπεκροκἀνά τ' ἄν ὄλοι μ' ἐνα στόμα μ' ὀνομάζουσι·
Ἄλλ' ἐγὼ γὰρ πείσμα ὄλων τὴν βετσίνα θὰ τὴν πίνω,
Ἐπειδὴ μ' αὐτὴν καὶ μόνην μεγαλήτερος θὰ γίνω,
Καὶ τὴν δόξαν μου αὐξάνω,
Καὶ περισσοτέραν φήμην καὶ τιμὴν ἀπολαμβάνω.

ὅτι ὁ Καίσαρ εἶνε Θεὸς καὶ ἀρνήσου τὸν Ναζωραῖον, ἢ μέλλεις νὰ ἀποθάνῃς με σκληρὸν θάνατον!... Ἰδοὺ ἤναψαν τὸ πῦρ ἐκοκκίνισαν τὰ σίδερα!... Ἰδοὺ ἡ ζωτάνη θὰ σὲ καύσουν!... Ἀρνήθητι τὸν ἐσταυρωμένον... ἄλλως, θὰ σὲ διαμελισωμέν εἰς τέσσαρα!

« Ἡ δὲ νέα ἔκειτο ὡς ἀνάσθητος ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῆς ἀγωνίας.

« — Ποτέ δὲν σὲ εἶδον τόσον ὡραίαν, Σορσίνη· ἀλλὰ πόσον ὠραιότερα θὰ ἦσαι ὅταν σὲ σταυρώσουν! Θὰ παρασταθῇ ὡς τεράστιον φαινόμενον τῆς τέχνης. Εἰς τὸν σταυρὸν λοιπὸν ἀμέσως, εἰς τὸν σταυρὸν!

« — Ἐλεος, Ἰούλιε! εἶπε μετὰ ἐκλειπούσης φωνῆς ἡ λειποθυμοῦσα Σορσίνη.

« — Ὅχι! ποσὼς ἔλεος! Εἰς τὸν σταυρὸν, εἰς τὸν σταυρὸν!»

Καὶ εἰς τὴν φοβερὰν ταύτην ἑξαψιν, ἢ μᾶλλον τὴν λύσσαν τῆς παραφροσύνης του λαβῶν σφύραν καὶ ἤλους, ἐκάρφωσεν ἀνγ-

λέως τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας αὐτῆς ἐπὶ τινος σανίδος.

— Ἀρκεῖ, πρὸς Θεοῦ! τί τρομερὰς ἰσχυρίας με διηγείσαι, ἄνθρωπε! ἀνέκραξεν ὁ ἀξιώματικὸς ψυχρὸς δὲ ἰδρὼς ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του... Εἶσαι πνεῦμα τῆς ἀβύσσου, καὶ ἤλθεες νὰ ταραξῆς τὴν φαιδρότητα, τὴν ὁποίαν με ἐπροξένησες με αὐτὸ τὸ ποτόν σου;

— Περίμενε νὰ ἀκούσης τὴν λύσιν τοῦ ὄλου δράματος.

— Ὅχι! ἀς μὴ γίνῃ πλέον λόγος περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης· ἡ ψυχὴ μου εἶνε περιλυπὸς ἕως θανάτου. Ἦλθον ἐδῶ νὰ διασκεδάσω ὀλίγον, καὶ σὺ μου ἐπλήγωσας τὴν καρδίαν.

— Δὲν θέλεις λοιπὸν νὰ μάθῃς πῶς ἡ Σορσίνη ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν;

— Πῶς! τί εἶπες;

— Ναί, ναί! οὕτως ἐσταυρωμένην, αἱματόφυρτον καὶ σχεδὸν πνέουσαν τὰ λείψα ἔχων ἐμπροσθέν του τὴν Σορσίνην ὁ Ἰούλιος, τὴν ἐζωγράφει με τραγικὴν καὶ

ἐξάλλον χαρὰν, ἐκ δὲ τῆς παραφορᾶς του ἐνόμιζεν ὅτι αἱ χεῖρες αὐτοῦ ἐπέτων. Ἐμέλλε νὰ κάμῃ ἀριστοῦργημα· ὡς καὶ αὐτὴν τὴν τελευταίαν προήνη της, τὴν ἐπιθάνατον ἀγωνίαν τῆς ἐπροσπάθει νὰ παραστήσῃ διὰ τῆς γραφίδος. Ἀφοῦ δὲ μετὰ ἀδιάκοπον ἐργασίαν ἐτελείωσε τὸ μαρτύριον τῆς ἁγίας Κικελίας ὁ Ἰούλιος, τὴν μὲν ζωγραφίαν ἐστειλεν εἰς τὸ Μουσεῖον τῆς Βρεσσίας ἀνυπόγραφον, τὸ δὲ σῶμα τῆς Σορσίνης καταβίβασας ἀπὸ τοῦ σταυροῦ τὸ ἐθέσεν εἰς τὰ πλάγια τοῦ ἵππου του· καὶ φέρων αὐτὸ κατ' εὐθείαν τὸ ἐρρίψεν εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος.

Τὸ φονικὸν πνεῦμα τοῦ Σαίξπηρου δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τοιαῦτα τεράστια πράγματα· Αὐτὸς ὁ Ἰούλιος πρέπει νὰ ἦσεν ἀνθρωπόμορφον θηρίον!

— Πρέπει μᾶλλον νὰ τὸν ταλανίζῃς διὰ τὴν ἀθλίαν του παραφροσύνην.

Καὶ δεικνύεις συμπάθειαν εἰς τοιοῦτον τέρας; (ἀκολουθεῖ.)